

Un poeta

Direcció i guió: Simón Mesa Soto **Països:** Colòmbia, Alemanya, Suècia **Durada:** 123 min **Any:** 2025 **Gènere:** Comèdia dramàtica **Interpretació:** beimar Ríos, Rebeca Andrade, Guillermo Cardona, Alisson Correa... **Música:** Matti Bye **Fotografia:** Juan Sarmiento G. **Distribuidora:** L'Atalante Cinema **Estrena a Espanya:** 17/04/2026
No recomanada per a menors de 16 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

L'obsessió d'Oscar Restrepo per la poesia no li ha reportat cap glòria. Envellit i erràtic, ha sucumbit al tòpic del poeta a l'ombra. Conèixer la Yurlady, una adolescent d'origen humil, i ajudar-la a cultivar el seu talent porta una mica de llum als seus dies, però arrossegar-la al món de la poesia potser no és el camí. (FilmAffinity)

CRÍTICA

"Per a tots els amants del cinema": L'aclamada pel·lícula nominada als Premis Goya que ja han vist més de 250.000 espectadors a Colòmbia

El director colombià Simón Mesa Soto ha triomfat amb la seva tragicomèdia sobre un home patètic —premiada als festivals de Canes i Sant Sebastià i nominada als Premis Goya— que es considera un gran artista malgrat que tot ho contradigui. Una faula lletja protagonitzada per un antiheroi encarnat per Ubeimar Rios, un actor no professional que fa del fracàs un espectacle hilarant

Igual que aquell home que, segons Walt Whitman, conté multituds, els 20 primers minuts d'*Un poeta* aglutinen tantes pel·lícules diferents que un es pregunta com el film se sostindrà dret durant dues hores sense perdre comba. Vaja si ho fa: la segona pel·lícula de Simón Mesa Soto porta l'espectador del nas sense deixar-lo anar al llarg del seu pedregós recorregut, censurant-lo i obligant-lo a implicar-se constantment, submergint-lo al fang per després assenyalar-li els llampecs que sorgeixen de la nit fosca de l'ànima. Per a tal propòsit, té una importància cabdal l'arrabassada interpretació d'Ubeimar Rios, un d'aquells casos en què resulta molt difícil separar l'actor de la seva creació, la persona del personatge, ja que tots dos són igual de magnètics. Mesa Soto sembla entestat a recuperar el dolor genuí d'obres com *El àngel azul* (1930) o la tristesa intrínseca de *Marty* (1955), convertint la seva en una inesperada i incòmoda relectura d'*Escàndolo en las aulas* (P. Glenville, 1962).

Cavalcant escena rere escena entre la tragèdia i la sàtira, aquesta és una pel·lícula dolorosa i divertidíssima, que dribla amb habilitat les convencions de les històries de redempció i transferència, així com de cert cinema social que vol quedar bé, prenent sempre les decisions més agosarades, però també les més coherents amb el que li interessa explicar. Encara més: imbricada al cor de la realitat a peu de carrer, *Un poeta* avança amb una puresa descarnada que el fa ficar-se en jardins i sortir-ne indemne, fent front a diversos interrogants del nostre temps, però buscant ser equànime i justa amb cadascun dels seus personatges.

Aquí és on el seu autor aconsegueix embastar un viatge immersiu al voltant del fracàs i la recerca de sentit que, més enllà dels seus enverinats dards (els reben els qui fan gala dels pecats capitals de les societats postmodernes: la vanitat i la impostura), reconcilia l'espectador amb la qualitat xamànica de l'art i, de rebot, amb l'equívoca naturalesa de l'ésser humà, a l'estremidor so de "La lluna en tu mirada" cantada per Los Zafiros.

El millor: la seva equilibrada franquesa moral

El pitjor: que tots tinguem un José Asunción Silva que ens jutja i vigila.

Pablo Vázquez - Fotogramas